

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/622/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210738
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210738.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpená spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/236/2012-108 zo dňa 29. septembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš - spočívajúcom v skutočnosti, že v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým pod sp. zn. Ex/1438/2011 rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia s omeškaním viac ako 148 dní.

Konštatoval neunesenie dôkazného bremena (navrhovateľom) vo vzťahu k zavinenému protiprávnemu konaniu ako základnému atribútu dotknutého zodpovednostného vzťahu. Vychádzal zo zistenia, že v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 7Er 147/2011 bola dňa 14.2.2011 exekučnému súdu predložená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to ohľadne exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 19755/10 zo dňa 19.11.2010. Nadväzne exekučný súd, pri činnosti predchádzajúcej vydaniu poverenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), skúmal v zmysle predpisov komunitárneho práva súlad predloženého exekučného titulu so zákonom. Na základe toho uznesením zo dňa 25.5.2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol a to z dôvodu zistených porušení spotrebiteľského práva, keď exekučný titul priznával nedovolené plnenie - nárok plynúci zo zmenky. Týmto postupom bola zároveň poskytnutá ochrana i oprávnenému, resp. súdnemu exekútorovi, pred vymáhaním a prijatím plnenia bez právneho titulu.

Hoci preukazovanie ďalších podmienok - vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním - súd I. stupňa považoval (už) za nadbytočné, poukázal i v tejto spojitosti na nedostatok skutkových tvrdení a neoznačenie dôkazov.

O trovách konania rozhodol (§ 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) tak, že procesne úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si ich nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na opätovné prejednanie Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho

konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti súdu vytýkal, že navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom, ako i tvrdeniam odporcu a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania.

Namietal, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzal z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p., v dôsledku čoho viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Zároveň však odvolateľ prvostupňovému súdu vytýka, že nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ totiž podľa odvolateľa vnútroštátny súd dospel (na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Upozornil, že okresný súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Osobitne zdôraznil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Taktiež označil meritórne rozhodnutie za predčasné z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, proti ktorému podáva odvolanie. Na inom mieste však odvolateľ udáva, že súd bol povinný o návrhu na prerušenie konania rozhodnúť.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu, bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd.

Vo vzťahu k vecnému posúdeniu uplatneného nároku odvolateľ vytýkal súdu prvého stupňa viacero omylov, z ktorých „príkladmo“ uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významné považoval nie len skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil.

Podľa navrhovateľa okresný súd v spojitosti s uplatnenou majetkovou škodou ignoroval všetky tvrdenia o jej vznik z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií a poštovných a telekomunikačných výdajov. V tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nie je totiž podľa odvolateľa z odôvodnenia rozsudku zrejmé, akou úvahou súd dospel k jednoznačnému presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Nakoľko je skutkový základ danej veci jedinečný, považuje navrhovateľ za neakceptovateľný stav, keď súd svoje rozhodnutie odôvodní úplne rovnakými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v rámci ktorých vystupuje identický navrhovateľ a odporca.

Odvolateľ tiež nesúhlasí s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti zapríčinil dlžník - povinný. Dlžník totiž nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Zopakoval, že nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady z dôvodov nutnosti ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií. V konaní pred súdom však navrhovateľ hodlal prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, predložiť dôkaz o výške majetkovej škody, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Zároveň však na inom mieste uviedol, že v konaní predložil ako dôkaz (predmetný) znalecký posudok (č. 1/2014), súd však nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s jeho obsahom.

V spojitosti s uplatnenou nemajetkovou újmou podľa odvolateľa súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Rozhodnutie prvostupňového súdu preto považuje navrhovateľ za vnútorne rozporné, nakoľko súd na jednej strane zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadny objektívny udržateľný, ospravedlňujúci dôvod,

na druhej strane však porušenie práva nekonštatoval a svoje rozhodnutie nevysvetlil. Namiesto toho súd analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydal za odôvodnenie svojho rozhodnutia

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo však predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k nemu vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení - § 118 ods. 2 O.s.p. V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Hoci z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie odporcu (č.l. 58 a nasl.) nebolo navrhovateľovi doručené, ide o identickú argumentáciu, ktorá sa opakuje v tisíckach skutkovo a právne obdobných sporov, ktoré navrhovateľ vedie proti odporcovi a s ktorou je dôkladne oboznámený. Uvedené preto nie je vadou (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by bola v kauzálnej súvislosti s nesprávnym rozhodnutím vo veci samej. Ilustráciou formalistického charakteru predmetnej námietky je skutočnosť, že ani v prípadoch doručenia dotknutého vyjadrenia navrhovateľovi, tento konkrétnym spôsobom na argumentáciu protistrany/ odporcu nereaguje.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlásení. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania a ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeným súdom. Zároveň dotknutý záver o nevyhlásení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Nadväzne je náležitým postup okresného súdu., ktorý vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia (t.j. vyčkание do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti zákonného sudcu) ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93).

Navyše, žiadosť o odročenie pojednávania neobsahovala náležitosti predpísané v ustanovení § 119 O.s.p. - predovšetkým nevymedzenie dňa, kedy sa o dôvode (požadovaného odročenia pojednávania) navrhovateľ dozvedel. Následne nepredstavuje kvalifikovaný základ pre eventualitu odročenia pojednávania a tým ani nezakladá povinnosť konajúceho súdu upovedomiť navrhovateľa o posúdení návrhu na odročenie pojednávania.

Nesprávnym je tvrdenie navrhovateľa o rozhodnutí veci bez vykonania pojednávania; je totiž nesporné, že pojednávanie vykonané bolo. Rovnako neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že okresný súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je totiž nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané (aj) oboznámením obsahu exekučného spisu sp. zn. Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7Er/147/2011 - ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu - označením povinného a spisovej značky exekútora) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodit' ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 113 spisu). Z uvedeného vyplýva, že zásadným

dôkazom je exekučný spis, ktorého pripojenie a oboznámenie žiadal samotný navrhovateľ. Okresný súd teda rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, iniciovaného práve navrhovateľom.

Vzájomne protirečivou je argumentácia navrhovateľa o predčasnosti meritórneho rozhodnutia z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (proti ktorému podáva odvolanie), pričom zároveň namieta, že súd bol povinný o návrhu na prerušenie konania rozhodnúť. K obidvom (zmätočným) tvrdeniam odvolací súd poznamenáva, že v súdnej veci o identickom návrhu na prerušenie konania už bolo právoplatne rozhodnuté (uznesenie okresného súdu č.k. 7C/236/2012-54 zo dňa 17.4.2013 nadobudlo v spojení s uznesením KS Žilina č.k. 7Co/156/2014-88 právoplatnosť dňa 19.6.2014), nebol preto dôvod opätovne rozhodovať o tom istom procesnom návrhu. Nenáležitou je ďalej požiadavka odvolateľa, že v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu (odhliadnuc od okolností, že v súdnej veci sa odporca vyjadril) preto bez ďalšieho neznamená povinnosť súdu rozhodnúť pre zmeškanie.

V rámci meritórneho posúdenia veci odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania. Nadväzne platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody.

Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybné z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu/protiargumentáciu vo vzťahu k nosnému dôvodu - posúdenie súladu exekučného titulu s komunitárnym a vnútroštátnym právom ako liberačný dôvod - na ktorom okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie. Dôsledkom takéhoto prístupu odvolateľa je nevyhnutne jeho procesný neúspech v odvolacom konaní.

Vo svetle týchto skutočností je nenáležitým odvolacie tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Zdôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Vo vzťahu k námietke, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil, odvolací súd poznamenáva, že táto úvaha neobsahuje žiadne konkrétne tvrdenia o porušení povinností exekučného súdu pri doručovaní poverenia. Predovšetkým však nezodpovedá tvrdeniam prezentovaným v návrhu (§ 205a O.s.p.), kde navrhovateľ skutkový základ uplatneného nároku založil na zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky“ nenasvedčujú konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, okrem skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje, ide - bez bližšej konkretizácie o ktoré časové úseky sa má jednať - o námietku nepreskúmateľnú z dôvodu jej neurčitosti/nekonkrétnosti.

Nad bezprostredne nevyhnutný rámec odvolací súd dodáva, že zákonná lehota 15 dní sa s účinnosťou od 1.6.2010 nevzťahuje (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku) na exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, t.j. rozhodcovský rozsudok. Uvedená skutočnosť je sama osebe dôvodom zamietnutia uplatneného nároku.

Za danej situácie, kedy nebol navrhovateľom preukázaný ani prvý z kumulatívnych predpokladov zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, sú z hľadiska procesnej ekonomie ďalšie námietky odvolateľa smerujúce proti záverom okresného súdu o výške škody (vrátane zmätočného poukazu na úmysle predložiť znalecký posudok a zároveň na jeho predloženie) a príčinnej súvislosti (ako ďalších podmienkach) bezpredmetné.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné